

ZALECENIE EUROPEJSKIEJ RADY DS. RYZYKA SYSTEMOWEGO**z dnia 15 grudnia 2015 r.****w sprawie oceny skutków transgranicznych oraz dobrowolnej wzajemności środków polityki makroostrożnościowej****(ERRS/2015/2)**

(2016/C 97/02)

RADA GENERALNA EUROPEJSKIEJ RADY DS. RYZYKA SYSTEMOWEGO,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego⁽¹⁾, w szczególności jego art. 3 oraz art. 16–18,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012⁽²⁾, w szczególności jego art. 458,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającą dyrektywę 2002/87/WE i uchylającą dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE⁽³⁾, w szczególności jej tytuł VII rozdział 4 sekcja II,

uwzględniając decyzję Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ERRS/2011/1 z dnia 20 stycznia 2011 r. ustanawiającą regulamin Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego⁽⁴⁾, w szczególności jej art. 15 ust. 3 lit. e) oraz art. 18–20,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) System finansowy w Unii jest w wysokim stopniu zintegrowany. Oznacza to, że podmioty zagraniczne często świadczą transgraniczne usługi finansowe. Na jednolitym rynku dostawcy usług finansowych w danym państwie członkowskim mogą wybrać pomiędzy świadczeniem usług finansowych poprzez jednostki zależne lub oddziały mające siedzibę w innym państwie członkowskim a bezpośrednim świadczeniem transgranicznych usług finansowych. W konsekwencji może to doprowadzić do sytuacji, w której krajowa polityka makroostrożnościowa będzie miała znaczne skutki transgraniczne.
- (2) Na zagranicznych dostawców usług finansowych świadczących transgraniczne usługi finansowe, bezpośrednio lub za pośrednictwem oddziałów w innych państwach członkowskich, nie mają zazwyczaj wpływu środki polityki makroostrożnościowej mające zastosowanie do krajowych dostawców usług finansowych w tych państwach członkowskich. W rezultacie dostawcy usług finansowych, którzy w innym przypadku podlegaliby takim wymogom z uwagi na fakt posiadania miejscowej jednostki zależnej, mają motywację do kierowania swojej działalności na alternatywne tory w celu obejścia środków obowiązujących w państwie przyjmującym. Przenoszenie działalności i arbitraż regulacyjny wynikające z takiego zachowania mogą ograniczać skuteczność krajowych środków polityki makroostrożnościowej.
- (3) Ponadto może dojść do zakłócenia konkurencji w przypadku wykorzystania przez oddziały zagranicznych dostawców usług finansowych oraz zagranicznych dostawców usług finansowych bezpośrednio świadczących transgraniczne usługi finansowe przewagi konkurencyjnej, np. w postaci niższych wymogów kapitałowych dla ekspozycji powstałych w aktywującym państwie członkowskim, nad krajowymi dostawcami usług finansowych oraz jednostkami zależnymi zagranicznych dostawców usług finansowych w tym państwie członkowskim w celu zwiększenia swojego udziału w rynku.
- (4) Środki polityki makroostrożnościowej zastosowane w jednym państwie będą miały skutki zewnętrzne wpływające na stabilność finansową w innych państwach poprzez powiązania transgraniczne. Skutki te będą co do zasady pozytywne, jako że polityka makroostrożnościowa zmniejsza ryzyko systemowe, a także zmniejsza prawdopodobieństwo oraz skutki kryzysów systemowych, zwiększając tym samym stabilność finansową w innych państwach członkowskich, jednakże skutki takie mogą być także negatywne. Przykładowo, pomimo narażenia na te same ryzyka co krajowi dostawcy usług finansowych oraz jednostki zależne zagranicznych dostawców usług finansowych, oddziały zagranicznych dostawców usług finansowych oraz zagraniczni dostawcy usług finansowych bezpośrednio świadczący transgraniczne usługi finansowe zazwyczaj nie będą podlegać obowiązkowi zbudowania odporności na te ryzyka, np. poprzez podleganie krajowym środkom dotyczącym kapitału w swoim

⁽¹⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 58 z 24.2.2011, s. 4.

rodzimy państwie członkowskim. Co więcej, w zakresie w jakim ci dostawcy usług finansowych mają przewagę konkurencyjną nad krajowymi dostawcami usług finansowych oraz jednostkami zależnymi zagranicznych dostawców usług finansowych, mogą oni chętniej zwiększać swoją ekspozycję wobec odpowiednich ryzyk makroostrożnościowych w aktywującym państwie członkowskim, a tym samym narażać rodzime państwo członkowskie na większe ryzyko. W przypadku zmaterializowania się tych ryzyk makroostrożnościowych związanych ze świadczeniem usług finansowych buforów kapitałowe tych dostawców usług finansowych mogą okazać się niewystarczające, co miałoby negatywne konsekwencje dla ich rodzimych systemów finansowych.

- (5) W tym kontekście oraz w celu zapewnienia skuteczności i spójności polityki makroostrożnościowej podmioty kształtujące tę politykę muszą uwzględniać takie skutki transgraniczne oraz, gdy jest to uzasadnione, stosować odpowiednie instrumenty polityki w celu przeciwdziałania im. Aby osiągnąć ten cel, Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) zaleca podejście oparte na dwóch głównych filarach, tzn.: a) systematycznej ocenie transgranicznych skutków polityki makroostrożnościowej; oraz b) odpowiedzi w postaci skoordynowanej polityki polegającej na zapewnianiu dobrowolnej wzajemności w odniesieniu do środków polityki makroostrożnościowej, gdy jest ona konieczna. Istotne jest również wdrażanie tych filarów w całej Unii w sposób możliwie najbardziej spójny.
- (6) Systematycznej ocenie transgranicznych skutków polityki makroostrożnościowej nie poświęcono dotychczas należytej jej uwagi. Po części wynika to faktu, że wiedza dotycząca (potencjalnych) kanałów przenoszenia niekorzystnych zjawisk pozostaje ograniczona, a dostępne dane nie zostały dotąd w pełni zbadane w celu poddania analizie skutków transgranicznych. W rezultacie ERRS uważa za istotne systematyczne wykorzystywanie wszystkich dostępnych danych w celu lepszego zrozumienia i lepszej oceny skutków transgranicznych.
- (7) Ważne jest ustalenie procedury ukierunkowanej na systematyczną ocenę transgranicznych skutków polityki makroostrożnościowej oraz na zapewnienie, by podmioty kształtujące politykę makroostrożnościową dokonywały oceny *ex ante* potencjalnych transgranicznych skutków proponowanych przez nie środków. Ponadto, oraz uwzględniając obecne wymogi rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁽¹⁾, dyrektywy 2013/36/UE i zalecenia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ERRS/2013/1⁽²⁾, podmioty odpowiedzialne za kształtowanie polityki makroostrożnościowej powinny dokonywać oceny *ex post* transgranicznych skutków tej polityki. Prace analityczne prowadzone przez państwa członkowskie uzupełnią prace analityczne prowadzone przez ERRS.
- (8) Odpowiedź w postaci skoordynowanej polityki zalecana przez ERRS polega na rodzaju układu zakładającego dobrowolną wzajemność w odniesieniu do środków polityki makroostrożnościowej. Dobrowolny charakter tego układu, będący następstwem charakteru zaleceń ERRS⁽³⁾, odróżnia taką dobrowolną wzajemność od obowiązkowego uznawania określonych środków polityki makroostrożnościowej na podstawie prawa Unii. Niniejsze zalecenie, z wyłączeniem zalecenia A dotyczącego oceny skutków transgranicznych i zalecenia B dotyczącego powiadamiania o środkach polityki makroostrożnościowej, z założenia nie ma zastosowania do środków polityki makroostrożnościowej, w odniesieniu do których obowiązkowe uznawanie jest już przewidziane w prawie Unii. Obowiązkowe uznawanie przewidziane jest obecnie w odniesieniu do środków zastosowanych na podstawie art. 124 ust. 5 i art. 164 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz w odniesieniu do bufora antycyklicznego, jeżeli jest on ustalony poniżej górnego pułapu obowiązkowego uznawania. Takie samo wyłączenie obowiązuje w odniesieniu do wskaźników bufora antycyklicznego powyżej górnego pułapu obowiązkowego uznawania, jako że w zaleceniu Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ERRS/2014/1⁽⁴⁾ postuluje się już pełną wzajemność wskaźników bufora antycyklicznego pomiędzy państwami członkowskimi.
- (9) W celu zapewnienia skuteczności i spójności krajowych środków polityki makroostrożnościowej istotne jest uzupełnienie obowiązkowego uznawania wymaganego na podstawie prawa Unii dobrowolną wzajemnością, a tym samym także objęcie oddziałów zagranicznych dostawców usług finansowych i zagranicznych dostawców usług finansowych bezpośrednio świadczących transgraniczne usługi finansowe zakresem krajowych środków polityki makroostrożnościowej. Ostatecznym celem jest to, aby te same wymogi makroostrożnościowe miały zastosowanie wobec tych samych rodzajów ekspozycji na ryzyko w danym państwie członkowskim, niezależnie od statusu prawnego i lokalizacji dostawcy usług finansowych, stąd środki polityki makroostrożnościowej oparte na ekspozycji, w szczególności te ukierunkowane na konkretną ekspozycję na ryzyko, powinny być objęte wzajemnością.

(1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

(2) Zalecenie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego z dnia 4 kwietnia 2013 r. w sprawie celów pośrednich i instrumentów polityki makroostrożnościowej (ERRS/2013/1) (Dz.U. C 170 z 15.6.2013, s. 1).

(3) Chociaż zalecenia ERRS nie są prawnie wiążące, powiązane są one z tzw. mechanizmem „działaj lub wyjaśnij”.

(4) Zalecenie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie wytycznych dotyczących ustalania wskaźników bufora antycyklicznego (ERRS/2014/1) (Dz.U. C 293 z 2.9.2014, s. 1).

- (10) Niniejsze zalecenie zawiera wskazówki dla odpowiednich organów dotyczące przyjmowania środków wzajemnych w odpowiedzi na środki polityki makroostrożnościowej zastosowane przez inne odpowiednie organy. Wskazane środki polityki makroostrożnościowej aktywowane w jednym państwie członkowskim powinny być objęte wzajemnością we wszystkich pozostałych państwach członkowskich. Środki polityki makroostrożnościowej zostaną wskazane w niniejszym zaleceniu, jeżeli odpowiedni organ aktywujący zwróci się o objęcie ich wzajemnością oraz jeżeli ERRS uzna wniosek o wzajemność za uzasadniony. W celu zapewnienia efektywności układu o dobrowolnej wzajemności ważne jest, aby ERRS była powiadamiana o takich środkach w sposób terminowy i na wystarczającym stopniu szczegółowości, przy użyciu znormalizowanego wzoru.
- (11) W celu zapewnienia skuteczności układu o dobrowolnej wzajemności oczekuje się, że odpowiednie organy będą przyjmowały środki wzajemne w racjonalnym terminie. W przypadku środków niedostępnych we wszystkich jurysdykcjach zalecane będą dłuższe terminy.
- (12) Założeniem niniejszego zalecenia jest objęcie jego zakresem wszystkich środków polityki makroostrożnościowej, niezależnie od tego, do której części systemu finansowego się odnoszą. W oparciu o uprawnienie ERRS wynikające z rozporządzenia (UE) nr 1092/2010 zakres niniejszego zalecenia wykracza poza zastosowanie instrumentów makroostrożnościowych, o którym mowa w dyrektywie 2013/36/UE i rozporządzeniu (UE) nr 575/2013. W związku z powyższym niniejsze zalecenie ma w założeniu na celu objęcie jego zakresem środków niezharmonizowanych na podstawie prawa Unii. Zakres niniejszego zalecenia podlega odnośnej jurysdykcji odpowiednich organów i ma zastosowanie do środków polityki makroostrożnościowej, które odpowiednie organy są uprawnione przyjąć lub aktywować.
- (13) Za odpowiednie organy uważa się właściwe organy krajowe, wyznaczone organy, a także organy nadzoru makroostrożnościowego i Europejski Bank Centralny (EBC) (dla państw członkowskich uczestniczących w Jednolitym Mechanizmie Nadzorczym – SSM), w szczególności jeśli są one uprawnione do przyjmowania lub aktywowania środków polityki makroostrożnościowej. Ponadto rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013⁽¹⁾ i rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (UE) nr 468/2014⁽²⁾ przyznają EBC szczególne zadania nadzorcze. EBC może stosować wyższe wymogi w odniesieniu do buforów kapitałowych lub bardziej rygorystyczne środki niż te zastosowane przez krajowe wyznaczone organy. Wyłącznie z tego względu EBC jest uważany, odpowiednio, za właściwy lub wyznaczony organ i posiada wszystkie uprawnienia i obowiązki, jakie właściwe organy oraz wyznaczone organy posiadają na podstawie odpowiednich przepisów prawa Unii.
- (14) Nowe środki polityki makroostrożnościowej stosowane przez państwa członkowskie uczestniczące w SSM muszą przejść odpowiednie procedury koordynacji SSM. Układ o wzajemności w rozumieniu niniejszego zalecenia pozostaje bez uszczerbku dla tych wewnętrznych procedur koordynacji SSM, a ocena wzajemności przez ERRS rozpocznie się dopiero, gdy wewnętrzne procedury koordynacji SSM zostaną zakończone.
- (15) OrganY mogą objąć wyłączeniem dostawców usług finansowych o nieistotnej ekspozycji na zidentyfikowane ryzyko makroostrożnościowe w państwie aktywującym (zasada *de minimis*). Decyzja ta jest objęta krajową swobodą uznania, a organY mogą jej nie podjąć, jeśli wzajemność jest uznawana za kwestię zasadniczą.
- (16) W celu zapewnienia przejrzystości i rozliczalności środków polityki makroostrożnościowej, a także ich skutecznej implementacji, odpowiednie organY powinny ustalić strategię komunikacyjną dotyczącą wniosków o wzajemność oraz wszelkich środków wzajemnych stanowiącą część ich ogólnej strategii komunikacyjnej dotyczącej środków polityki makroostrożnościowej. W odniesieniu do wniosków o wzajemność szczególnie istotne jest, aby wszystkie zainteresowane organY terminowo otrzymywały wszelkie istotne informacje konieczne dla ich procesów decyzyjnych. Ponadto równie ważne jest, aby podmioty zainteresowane (w tym m.in. bezpośredni adresaci środków polityki makroostrożnościowej) były wyczerpująco i terminowo informowane o wszelkich mających dla nich znaczenie środkach polityki makroostrożnościowej.
- (17) Proces rekomendowany w niniejszym zaleceniu oraz decyzji ERRS/2015/4⁽³⁾ został zaprojektowany jako możliwie najbardziej wydajny i skuteczny w celu osiągnięcia dobrowolnej wzajemności. W kontekście nadchodzącej rewizji ram polityki makroostrożnościowej Unii oraz zgodnie z możliwymi zmianami obecnego zestawu narzędzi Komisja Europejska powinna jednak rozważyć, czy, oraz w jaki sposób, układ o dobrowolnej wzajemności określony w niniejszym zaleceniu powinien zostać najlepiej uwzględniony w prawie Unii w celu zwiększenia skuteczności krajowych polityk makroostrożnościowych. Najlepiej byłoby, gdyby projekt Komisji Europejskiej opierał się na układzie o dobrowolnej wzajemności, o którym mowa w niniejszym zaleceniu oraz w rozdziale 11 „Podręcznika ERRS w zakresie stosowania w praktyce polityki makroostrożnościowej w sektorze bankowym” (*ESRB Handbook on Operationalising Macroprudential Policy in the Banking Sector*) (zwanego dalej „Podręcznikiem ERRS”)⁽⁴⁾.

(1) Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63).

(2) Rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (UE) nr 468/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (EBC/2014/17) (Dz.U. L 141 z 14.5.2014, s. 1).

(3) Tekst decyzji w języku angielskim jest dostępny na stronie internetowej ERRS pod adresem www.esrb.europa.eu.

(4) Opublikowany na stronie internetowej EBC pod adresem www.ecb.europa.eu.

- (18) Zalecenia ERRS są publikowane po poinformowaniu Rady o takim zamiarze Rady Generalnej i umożliwieniu Radzie zajęcia stanowiska w tym zakresie,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ZALECENIE:

SEKCJA 1

ZALECENIA

Zalecenie A – Ocena skutków transgranicznych własnych środków polityki makroostrożnościowej odpowiednich organów

1. Zaleca się, aby przed przyjęciem własnych środków polityki makroostrożnościowej odpowiednie organy aktywujące dokonywały oceny skutków transgranicznych ich wdrożenia. Ocenie poddawane powinny być przynajmniej kanały przenoszenia funkcjonujące w związku z korektami z tytułu ryzyka oraz arbitrażem regulacyjnym, przy użyciu metodologii wskazanej w rozdziale 11 Podręcznika ERRS ⁽¹⁾.
2. Zaleca się, aby odpowiednie organy aktywujące dokonywały oceny możliwych:
 - a) skutków transgranicznych (przenoszenia działalności i arbitrażu regulacyjnego) wdrożenia środków polityki makroostrożnościowej w ich jurysdykcji; oraz
 - b) skutków transgranicznych proponowanych środków polityki makroostrożnościowej w odniesieniu do innych państw członkowskich oraz jednolitego rynku.
3. Zaleca się, aby odpowiednie organy aktywujące monitorowały przynajmniej raz w roku materializowanie się oraz ewolucję skutków transgranicznych wprowadzonych przez nie środków polityki makroostrożnościowej.

Zalecenie B – Powiadamianie oraz wnioski o wzajemność w odniesieniu do własnych środków polityki makroostrożnościowej odpowiednich organów

1. Zaleca się, aby odpowiednie organy aktywujące powiadamiały ERRS o środkach polityki makroostrożnościowej niezwłocznie po ich przyjęciu i nie później niż dwa tygodnie po ich przyjęciu. Powiadomienia powinny zawierać ocenę skutków transgranicznych oraz konieczności wzajemności ze strony innych odpowiednich organów. Odpowiednie organy aktywujące przekazują te informacje w języku angielskim, przy użyciu wzorów opublikowanych na stronie internetowej ERRS.
2. W przypadku uznania wzajemności ze strony pozostałych państw członkowskich za konieczną dla zapewnienia skutecznego funkcjonowania odpowiednich środków zaleca się, aby odpowiednie organy aktywujące przekazywały ERRS, wraz z powiadomieniem o danym środku, wniosek o wzajemność.
3. W przypadku aktywowania środków polityki makroostrożnościowej przed przyjęciem niniejszego zalecenia lub w przypadku gdy wzajemność nie była uznana za konieczną w momencie wprowadzenia środków, ale odpowiedni organ aktywujący następnie zdecydował, że taka wzajemność stała się konieczna, zaleca się, aby odpowiednie organy aktywujące przekazywały ERRS wniosek o wzajemność.

Zalecenie C – Wzajemność w odniesieniu do środków polityki makroostrożnościowej innych odpowiednich organów

1. Zaleca się, aby odpowiednie organy zapewniały wzajemność w odniesieniu do środków polityki makroostrożnościowej przyjętych przez inne odpowiednie organy, co do których ERRS zaleca wzajemność.
2. Zaleca się, aby odpowiednie organy zapewniały wzajemność w odniesieniu do środków polityki makroostrożnościowej wskazanych w niniejszym zaleceniu poprzez wdrożenie takiego samego środka polityki makroostrożnościowej jak ten, który został wdrożony przez organ aktywujący. W przypadku gdy ten sam środek polityki makroostrożnościowej nie jest dostępny zgodnie z ustawodawstwem krajowym, zaleca się, aby odpowiednie organy zapewniły wzajemność, po konsultacji z ERRS, poprzez przyjęcie środka polityki makroostrożnościowej dostępnego w danej jurysdykcji o najbardziej równoważnym skutku w stosunku do aktywowanego środka polityki makroostrożnościowej.
3. O ile nie zaleca się dochowania konkretnego terminu w związku ze wzajemnością środka polityki makroostrożnościowej, zaleca się, aby odpowiednie organy przyjęły wzajemne środki polityki makroostrożnościowej nie później niż w terminie trzech miesięcy od opublikowania ostatnich zmian do niniejszego zalecenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. O ile to możliwe, przyjęte oraz wzajemne środki powinny mieć taką samą datę aktywacji.

Zalecenie D – Powiadamianie o wzajemności w odniesieniu do środków polityki makroostrożnościowej innych odpowiednich organów

Zaleca się, aby odpowiednie organy powiadamiały ERRS o zapewnianiu wzajemności w odniesieniu do środków polityki makroostrożnościowej innych odpowiednich organów. Powiadomienia powinny być przesyłane nie później niż w terminie miesiąca od przyjęcia środka wzajemnego. Organ powiadamiający przekazuje te informacje w języku angielskim, przy użyciu wzoru opublikowanego na stronie internetowej ERRS.

⁽¹⁾ Dostępny na stronie internetowej ERRS pod adresem www.esrb.europa.eu.

SEKCJA 2

IMPLEMENTACJA

1. Interpretacja

Użyte w niniejszym zaleceniu wyrażenia oznaczają:

- a) „aktywacja” – zastosowanie środka polityki makroostrożnościowej na poziomie krajowym;
- b) „przyjęcie” – decyzję podjętą przez odpowiedni organ dotyczącą wprowadzenia, objęcia wzajemnością lub zmiany środka polityki makroostrożnościowej;
- c) „usługa finansowa” – usługę o charakterze bankowym, kredytowym, ubezpieczeniowym, związaną z indywidualną emeryturą, inwestycyjnym lub płatniczym;
- d) „środek polityki makroostrożnościowej” – każdy środek ukierunkowany na zapobieganie ryzyku systemowemu w rozumieniu art. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1092/2010 lub jego ograniczanie oraz przyjęty lub aktywowany przez odpowiedni organ zgodnie z prawem Unii lub prawem krajowym;
- e) „powiadomienie” – pisemne zawiadomienie ERRS w języku angielskim przez odpowiednie organy, w tym przez EBC, zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013, dotyczące środka polityki makroostrożnościowej zgodnie m.in. z art. 133 dyrektywy 2013/36/UE i art. 458 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, które może stanowić wniosek państwa członkowskiego o wzajemność zgodnie m.in. z art. 134 ust. 4 dyrektywy 2013/36/UE i art. 458 ust. 8 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- f) „wzajemność” – układ, na mocy którego odpowiedni organ w jednej jurysdykcji stosuje ten sam środek polityki makroostrożnościowej, jaki został ustalony przez odpowiedni organ aktywujący w innej jurysdykcji lub jemu równoważny, w odniesieniu do wszelkich instytucji finansowych znajdujących się w jego jurysdykcji, kiedy mają one ekspozycję na takie samo ryzyko w tej innej jurysdykcji;
- g) „odpowiedni organ aktywujący” – odpowiedni organ odpowiedzialny za stosowanie środka polityki makroostrożnościowej na poziomie krajowym;
- h) „odpowiedni organ” – organ, któremu powierzono przyjęcie lub aktywację środków polityki makroostrożnościowej, w tym:
 - (i) wyznaczony organ zgodnie z rozdziałem 5 dyrektywy 2013/36/UE i art. 458 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, właściwy organ w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 40 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, EBC zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013; lub
 - (ii) organ makroostrożnościowy o celach, ustaleniach, uprawnieniach, wymogach w zakresie odpowiedzialności i innych cechach wskazanych w zaleceniu Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ERRS/2011/3⁽¹⁾.

2. Wyłączenia

1. Odpowiednie organy mogą wyłączyć dostawców usług finansowych podlegających ich jurysdykcji z obowiązku stosowania określonego wzajemnego środka polityki makroostrożnościowej, jeżeli dostawcy ci mają nieistotne ekspozycje na zidentyfikowane ryzyko makroostrożnościowe w jurysdykcji, w której odpowiedni organ aktywujący stosuje przedmiotowy środek polityki makroostrożnościowej (zasada *de minimis*). Podobnie jak w przypadku praktyki przyjętej w odniesieniu do bufora antycyklicznego zgodnie z art. 130 dyrektywy 2013/36/UE organy mogą zdecydować o wyłączeniu dostawców usług finansowych o ekspozycjach poniżej ustalonego progu z zapewniania wzajemności w odniesieniu do tego środka polityki makroostrożnościowej. Odpowiednie organy informują ERRS o takich wyłączeniach przy użyciu wzoru służącego do powiadamiania o środkach wzajemnych opublikowanego na stronie internetowej ERRS. Stosując zasadę *de minimis*, organy ściśle monitorują, czy nie dochodzi do przenoszenia działalności i arbitrażu regulacyjnego i, w razie potrzeby, zamykają lukę prawną.
2. W przypadku gdy odpowiednie organy odwzajemnią i ujawnią dany środek, zanim objęcie go wzajemnością zostanie zalecone w niniejszym zaleceniu, nie ma potrzeby zmiany środka wzajemnego, nawet jeśli różni się on od środka wdrożonego przez organ aktywujący.

⁽¹⁾ Zalecenie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego z dnia 22 grudnia 2011 r. w sprawie mandatu makroostrożnościowego organów krajowych (ERRS/2011/3) (Dz.U. C 41 z 14.2.2012, s. 1).

3. Terminy i sprawozdawczość

1. Odpowiednie organy informują ERRS oraz Radę o działaniach podjętych w odpowiedzi na niniejsze zalecenie lub we właściwy sposób uzasadniają niepodjęcie takich działań. Sprawozdania podlegają przesyłaniu co dwa lata, a pierwsze z nich podlega przesłaniu do dnia 30 czerwca 2017 r. Sprawozdania powinny zawierać co najmniej:
 - a) informacje dotyczące treści i czasu podjętych działań;
 - b) ocenę funkcjonowania podjętych działań z perspektywy celów niniejszego zalecenia;
 - c) szczegółowe uzasadnienie wyłączeń przyznanych zgodnie z zasadą *de minimis*, a także braku działań lub odejścia od niniejszego zalecenia, w tym wszelkich opóźnień.
2. W przypadku wspólnej odpowiedzialności odpowiednie organy powinny współpracować ze sobą w celu terminowego przekazania wymaganych informacji.
3. Zachęca się odpowiednie organy do informowania ERRS o projektowanych środkach polityki makroostrożnościowej w najwcześniejszym możliwym terminie.
4. Wzajemny środek polityki makroostrożnościowej uważa się za równoważny, jeżeli, w zakresie, w jakim to możliwe:
 - a) ma on ten sam skutek gospodarczy;
 - b) ma on ten sam zakres zastosowania; oraz
 - c) przewiduje on te same konsekwencje (sankcje) w przypadku niezastosowania się do niego.

4. Zmiany niniejszego zalecenia

Rada Generalna zdecyduje o konieczności wprowadzenia zmian do niniejszego zalecenia. Zmiany takie dotyczą w szczególności wszelkich dodatkowych lub zmienionych środków polityki makroostrożnościowej mających zostać objętych wzajemnością zgodnie z zaleceniem C oraz związanych z nimi załączników zawierających informacje dotyczące danego środka. Jeżeli realizacja jednego lub większej liczby zaleceń wymaga podjęcia inicjatyw ustawodawczych, Rada Generalna może także przedłużyć terminy określone w punktach poprzedzających. W szczególności Rada Generalna może podjąć decyzję o zmianie niniejszego zalecenia po dokonaniu przez Komisję Europejską rewizji zasad dotyczących obowiązkowego uznawania zgodnie z prawem Unii lub na podstawie doświadczenia zdobytego podczas funkcjonowania układu o dobrowolnej wzajemności, o którym mowa w niniejszym zaleceniu.

5. Monitorowanie i ocena

1. Sekretariat ERRS:
 - a) udziela pomocy odpowiednim organom poprzez ułatwianie koordynacji składania sprawozdań, dostarczanie odpowiednich wzorów oraz, w razie potrzeby, szczegółowe określanie procedury i terminów w odniesieniu do zapewniania zgodności z niniejszym zaleceniem;
 - b) weryfikuje zapewnianie zgodności z niniejszym zaleceniem przez odpowiednie organy, w tym zapewnia im wsparcie na ich wniosek, oraz przekazuje sprawozdania dotyczące zgodności Radzie Generalnej.
2. Rada Generalna ocenia działania odpowiednich organów i przedstawiane przez nich uzasadnienia oraz, w razie potrzeby, stwierdza nieodpowiednie zastosowanie się do niniejszego zalecenia lub brak odpowiedniego uzasadnienia przez odpowiednie organy niepodjęcia przez nie działań.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 15 grudnia 2015 r.

Mario DRAGHI
Przewodniczący ERRS